

«سر آمد» با نگاهی به حیات نژاد بومی «ذبه» در استان بوشهر بررسی می کند؛

امیدواری برای احیای تاب آوری اقلیمی و توسعه اکوتوریسم دریامحور

تبعات فروریزش یک نژاد بومی بر امنیت غذایی و مدیریت آب در بوشهر

گروه فرهنگ دریاپایه – جابر مظفری زاده – «ذبه»

در استان بوشهر به نژادی بومی و ارزشمند از شتر یک کوهانه گفته می شود که به دلیل سازگاری فوق العاده با اقلیم گرم و خشک جنوب، مقاومت در برابر کم آبی، نیاز به علوفه کم و تولید پشم مرغوب، یک ذخیره ژنتیکی مهم برای امنیت غذایی و اقتصادی منطقه است و به عنوان راهکاری برای تاب آوری در برابر بحران آب شناخته می شود؛ هر چند با چالش هایی مانند کاهش مراتع و خطر اختلاط ژنتیکی مواجه است. برخی کارشناسان و فعالان استان بوشهر معتقدند که شتر ذبه فقط یک دام نیست، واقعاً یک شاهکار تکامل است و در شرایطی که بیش از ۹۶درصد منابع آب استان شوری بالای دارند، شتر ذبه می تواند بدون هکیت از این آب ها تغذیه کند.

به گزارش «اقتصاد سرآمد»، جابر مظفری زاده، دبیر هیات اندیشه‌ورز آب، اقلیم، محیط زیست و کشاورزی بنیاد نخبگان استان بوشهر و فعال و کنشگر حامی محیط زیست و توسعه دریامحور در مطلبی با نگاهی به میراث جهانی ذبه به بررسی این میراث تاریخی استان بوشهر جهت تضمین امنیت غذایی و همچنین احیای تاب آوری اقلیمی و توسعه اکوتوریسم دریامحور در این منطقه پرداخته است. این مطلب را در ادامه می خوانید:

در تلاقی سمرزین گرم جنوب و کرانه نیلگون خلیج فارس سجایی به هر طره آب شیرین حکم حیات دارد- استان بوشهر با چالش های سهمگین اقلیمی دست وپنجه نرم می کند. بحران آب، شوری فزاینده خاک و گرمایش جهانی، نه تنها معیشت سستی، بلکه خود «ماندن» در این سرزمین را به یک مبارزه روزمره تبدیل کرده است. در میانه این نبرد درای بقا، گنجینه‌ای ژنتیکی و میراثی گرانبها، ساکت و مغرور، در استانه فراموشی کامل قرار گرفته است: شتر بومی و منحصر بفرد «ذَبه» یا دشتی.

این نژاد انحصاری استان بوشهر که شاهکار تکامل در زیست بوم های گرم، خشک و شور است، فراتر از یک دام، بخشی از هویت طبیعی و تاریخی کم ریزوبوم محسوب می شود. شهرت جهانی عبای فاخر روستای کر دوان، وامدار پشم لطیف و بی همتای همین نژاد است. اما امروز، این الماس درخشان اکوسیستم منطقه، بر سر نوشت سازترین دوره‌ای تاریخ خود ایستاده است و برخلاف کشورهای همسایه مانند امارات، شاهد کاهش شدید نفرا ت شتر به ویژه شتر اصلی ذبه در سال های اخیر هستیم. آ یا باید نظاره گر اقراض خاموش این ذخیره ژنتیکی منحصر بفرد باشیم یا می توانیم با یک تغییر نگرش استراتژیک، آن را به موتور محرک تاب آوری اقلیمی و پایه گذار اقتصاد چرخشی و زمینه ساز توسعه صنعتی و گردشگری استان بوشهر تبدیل کنیم؟

الف- راه حل «ذَبه» و شتر داری: الگوی بهینه مصرف و تضمین کننده امنیت غذایی

در پارادایم «تکامل کم آبپر» که سر نوشت بوشهر به آن گره خورده، ما با دو انتخاب متضاد روبه روهستیم: اقتصاد خطی: مدلی که بر دام های آبپر و شکستنده مانند گاو و گوسفند متمرکز است. این مدل، منابع گرانبها (آب شیرین، علوفه آبپر) را می بلعد و در نهایت آلایندگی و شوری (پساب آب شیرین کن) به جا می گذارد. این یک «بدهی» ناپایدار برای منابع زیستی منطقه است.

اقتصاد چرخشی: مدلی که بر شتر ذَبه استوار است. سیستمی که «ضایعات» و «بدهی های» اکوسیستم (آب شور، گیاهان هرز و شوریسند) را به «دارایی» مولد و منابع با ارزش پروتئین، پشم، دارو، گردشگری تبدیل می کند.

مقایسه این دو الگو با واقعیت های میدانی و اقلیمی و اعداد و ارقام، این انتخاب راهبردی (حفظ و احیای شتر داری بومی و نژاد «ذَبه» به عنوان یک الگوی هوشمند، بومی و کاملاً سازگار) را روشن می سازد:

مدیریت مصرف مستقیم آب: شتر ذبه نه تنها به آب بسیار کمتری نیاز دارد، بلکه مهم ترین مزیت آن، توانایی شگفت انگیز در نوشیدن آب های لپ شور (که بیش از ۹۶درصد منابع آب استان بوشهر در همین رده شوری و حتی بیشتر از این هستند) است. این ویژگی، نیاز به آب شیرین کن برآی تامین آب دام (که در دامداری های صنعتی بوشهر مرسوم و حتی ضروری شده است) و فشار بر منابع آب شیرین را به صفر می رساند.

کاهش رد پای آب غیر مستقیم (علوفه): شتر ذبه، با دستگاه گوارش رد پای یافته خود، قادر است از علوفه های کم آبپر، گیاهان شورپسند و باغ های شادید ذبه کند که سایر دام ها قادر به هضم آن نیستند و برای تولیدشان آب گرانبهای کشاورزی و شیرین مصرف نشده است.

تکامل یافته برای شرایط سخت دمایی و اقلیمی: در حالی که گرما و تنش های اقلیمی باعث افیت شدید باز دهی در گاو و گوسفند و افزایش مصرف و هزین انرژی و آب و دیگر نهاده های شود، شتر ذبه برای بقا و تولید حداکثری در همین شرایط سخت تکامل یافته است.

تاب آوری و امنیت غذایی: اهمیت «ذبه» فراتر از بهینه سازی مصرف آب است؛ این نژاد، یکی از ارکان اصلی امنیت غذایی پایدار در نوار ساحلی جنوب کشور است. محصولات شتر (شیر و گوشت) به عنوان منابع پروتئینی غنی و دارای خواص درمانی و تقریباً بدون کنترلول، در اقلیم های گرم، خشک و شور، یکی از کارآمدترین گزینه های تأمین پروتئین به شمار می روند. این دام با توانایی منحصر بفرد در تبدیل علوفه های کم ارزش به پروتئین با ارزش، نقشی کلیدی در تاب آوری غذایی منطقه در برابر تغییرات اقلیمی ایفا می کند. آسیب به این صنعت و اقراض این نژاد، صرفاً یک تهدید اقتصادی نیست، بلکه کاهش ظرفیت راهبردی استان و کشور در تولید پروتئین سالم و مقاوم به خشکی و گرماس ت. در پارادایم «اقتصاد کم آبپر»، شتر ذبه یک «دارایی» ارزشمند است، زیرا واقعیت امروز دامداری بوشهر، روابتی تلخ از ناپایداری است. مقایسه زیر این انتخاب راهبردی از نظر اقلیمی و امنیت غذایی را روشن می سازد:

۱-تاب آوری فیزیولوژیک و مدیریت آب (تحمل شوری و گرما)

تحمل گرما: دام های معمول مانند گاو، به ویژه نژادهای سنگین اروپایی، به شدت به «تنش گرمایی» حساس هستند. در دمای بالای رایج در بوشهر، انرژی دام به جای تولید (شیر یا گوشت)، صرفاً صرف خنک کردن بدن (له له زدن) می شود. بازدهی به شدت سقوط می کند، باروری کاهش م و مصرف آب شرب افزایش می یابد. در حالی که شتر، شاهکار تکامل است و می تواند دمای بدن خود را تا ۷درجه س سانتی گراد (از ۳۴ تا ۴۱درجه) نوسان دهد. این یعنی به جای هدر دادن آب برای تعریق و خنک سازی (کاری که اغلب دام ها می کنند)، شتر گرما را در طول روز در بدن خود «ذخیره» کرده و شب ها آن را به آرامی دفع می کند و به صورت تکاملی برای تولید و زندگی در دمای بالای ۴۵درجه سانتی گراد طر احی شده است.

تحمل شوری (آب شرب): انواع دیگر دام ها مانند آب شیرین هستند. آبی با هدایت الکتریکی یا شوری ۰۰۰۰میکروموهس بر سانتیمتر (متوسط شوری منابع آب استان بوشهر) برای آن ها سمی است و عملکرد آن را مختل می کند. این امر، دامدار را مجبور به استفاده از آب شیرین کن می کند. در حالی که تحمل شوری آب، مزیت استراتژیک شتر است. شتر نه تنها آب لب شور را تحمل می کند، بلکه اغلب آن را ترجیح می دهد. تحمل کم آبی: شتر توانایی تحمل از دست دادن حتی ۳۰درصد از آب بدن خود در گرمای سوزان را دارد. نژادهایی مانند «ذبه» قادرند آبی با شوری بسیار بالاتر (حتی ۰۰۰۰۰۰میکروموهس بر سانتیمتر) را بنوشند و تله مرگبار «آب شیرین کن» را به کلی دور می زنند و میزان رد پای مصرف آب شیرین شتر به نزدیک صفر می رسد.

۲-راندمان تبدیل و نوع خوراک (آب مجازی)

شکاف بین شستر و دام های معمول، در اینجا عمیق تر می شود. بحران آب دامداری، بحران «آب مجازی» نهفته در خوراک است. دام های موجود در پرواربندی ها به ویژه گاو و گوسفند به خوراک باکیفیت و غنی از انرژی (بوئجه، ذرت، جو، کنجاله سویا) یعنی دقیقاً محصولاتی آبپر که تا هر کیلو گرم ۵۰۰لیتر یا بیشتر آب مصرف می کنند، نیاز دارد و به همین دلیل میزان مصرف آب مستقیم و مجازی برای تولید هر کیلو گوشت گاو بین ۸ تا بیش از ۱۵متر مکعب است. شتر (مصرف کننده خوراک گیاه رفاقتی) مانند خارها، بوته های شورپسند، برگ درختان غیر آبی مانند آکاسیا و بقایای کشاورزی و یک «مروزرگ» و دارای «هوشمندی بیولوژیک» است و نه از «چرندنه» هاست که پوشش گیاهی کف زمین و حتی ریشه ها را می خورند و مراتع را نابود می کنند. همچنین دستگاه گوارش منحصر بفرد آن برای هضم فیبرهای خشنی تکامل یافته که اغلب دام های دیگر قادر به هضم آن ها نیستند.

راندمان در گرما: در شرایط تنش گرمایی، نرخ تبدیل خوراک به گوشت در گاو و گوسفند به شدت کاهش می یابد. دام غذا می خورد، اما وزن نمی گیرد در حالی که شتر نه تنها در گرمای بازدهی خود را از دست نمی دهد، بلکه راندمان تبدیل خوراک های کم ارزش و شورپسند به پروتئین (شیر و گوشت) در آن، به مراتب بالاتر از هر دام اهلی دیگری در شرایط سخت محیطی است.

۳- آینده و امنیت غذایی (تاب آوری در مقابل شکنندگی)
با فرض سناریوی قطعی آینده (گرم تر، خشک تر، شورت تر)، انتخاب بین این انواع دام، انتخاب بین «امنیت» و «ورشکستگی» است:

مدل دامداری کنونی به خصوص گاوداری (سیستم شکننده در شرایط سخت اقلیمی) در بوشهر، یک سیستم ۱۰۰درصد وابسته به ورودی های گران قیمت (آب شیرین، مرابع شور، خارها) و انرژی برای خنک سازی) است. با شور تر شدن آب ها و گران تر شدن انرژی، این سیستم در آینده نزدیک امکان فروپاشی دارد. این مدل، تولید پروتئین گران» به قیمت «نابودی آب های زیرزمینی» است و اتکای انحصاری به آن، در تضاد کامل با امنیت غذایی قرار دارد. عدم تنوع بخشی و اتکای بیش از حد به این مدل، بن بست توسعه در شرایط اقلیمی کنونی و به ویژه آتی است.

در حالی که مدل شتر (سیستم تاب آور)، یک سیستم «کم نهاده» است. این مدل، منابعی را که در حال حاضر «بدهی» یا «ضایعات» محسوب می شوند (آب شور، مراتع شور، خارها) به «دارایی» و پروتئین باکیفیت» تبدیل می کند. شتر تنها دامی است که می تواند در شرایط سخت آینده اقلیمی، با حداقل فشار بر منابع پایه، امنیت غذایی و پروتئین مورد نیاز جامعه محلی را تضمین کند.

۴- ادامه سرمایه گذاری بر دام های آب پر و شکننده
ادامه سرمایه گذاری روی دام های مانند گاو و گوسفند در اقلیم بوشهر، تولید «پروتئین گران» به بهای نابودی منابع پایه است، در حالی که شتر تنها سیستمی است که «بدهی های اقلیمی منطقه (شوری، گرما، خشکسالی هرز) را به «امنیت غذایی» پایدار تبدیل می کند و سرمایه گذاری بر آن، استفاده از هوشمندان ترین فناوری بیولوژیکی است که طبیعت برای بقا و تولید در همین اقلیم طراحی کرده است.

ب- فراتر از بقا: از معیشت سنتی تا موتور اقتصاد صنعتی و گردشگری و اکوتوریسم حفاظتی

پتانسیل اقتصادی شتر ذبه، اگر از چارچوب نگاه سنتی خارج شود، می تواند انقلابی در اشتغالزایی و تنوع بخشی به اقتصاد استان بوشهر ایجاد کند. ایجاد یک «زنجیره ارزش» کامل و مدرن، قادر است هزاران شغل پایدار در بخش های مختلف، از کشاورزی تا صنعت و خدمات، ایجاد کند. این زنجیره ارزش، بسیار فراتر از فروش سنتی دام است:

صنعت نساجی لوکس: فراتر از عبای کر دوان، پشم و کرک لطیف شتر ذبه می تواند ماده اولیه تولید منسوجات لوکس، بادوام و گرانبها در بازارهای جهانی مد باشد. ضمن اینکه محصولات ساخته شده از پشم و کرک شتر دارای خواص درمانی اثبات شده هستند.

صنایع غذایی (پروتئین سلامت محور): شیر شتر، به دلیل خواص درمانی و غذایی منحصر بفرد (نزدیکی به شیر مادر و خواص

ضد آلرژیک آن به دلیل فقدان پروتئین بتا-لاکتوگلوبین در آن) و تأثیر آن در درمان بسیاری از بیماری ها مانند دیابت به دلیل خواص انسولین ماندنش و میزان ۳ تا ۱۷برابری ویتامین C در شیر یک کیلو شیر خشک شتر در بازارهای جهانی بین ۱۰۰ تا ۴۰۰دلار است. گوشت آن نیز به عنوان یک منبع پروتئین سالم، کم چرب و ارگانیک، تقاضای فزاینده ای در بازارهای سلامت محور دارد. صنایع دارویی و مراقبت های زیبایی و سلامت (یک کارخانه پشم و کرک شتر، در تولید صابون های درمانی، کرم های پوستی لوکس و محصولات بهداشتی گران قیمت استفاده می شود که ارزش افزوده بسیار بالایی دارند.

صنعت چرم خاص: چرم شتر به دلیل دوام، بافت منحصر بفرد و مقاومت بالا، در تولید محصولات لوکس و سفارشی مانند کیف، کفش و اکسسوری کاربرد ویژه دارد.

چشم انداز رویایی و قابل دسترسی

این چشم انداز، یک رویای دست نیافتنی نیست. کافی است نگاهی به تجربه امارات متحده عربی بیندازیم. تجربه امارات متحده عربی، با اکوسیستم فقیر تر و منابع آب کمتر که صنعت شتر را به یک اقتصاد چندصدمیلیون دلاری صادراتی تبدیل کرده، پیش روی ماست. علاوه بر این، شتر ذبه مزیتی دارد که اغلب دیگر دام ها فاقد آن هستند: اقتصاد گردشگری و اکوتوریسم است. تلفیق دو جاذبه انحصاری بوشهر، یعنی شترسواری ساحلی در امتداد خلیج فارس هنگام غروب و گردشگری بیابانی در کولت ها و چشم اندازهای خشک استان، می تواند بوشهر را به قطب جدیدی در اکو توریسم تبدیل کند.

گردشگری ساحلی (Coastal Camel Riding): تصور شترسواری در امتداد نوار ساحلی خیره کننده خلیج فارس، به ویژه هنگام غروب آفتاب، یک تجربه یکر، بسیار جذاب و به شدت قابل عرضه در بازارهای گردشگری ملی و بین المللی است و قابلیت ثبت به عنوان برند را دارد. این تجربه، که در برخی سواحل توریستی جهان با هزینه های گزاف ارائه می شود، می تواند اعضای گردشگری ساحلی بوشهر باشد.

اکو توریسم مبتنی بر حفاظت: در این مدل، گردشگران صرفاً سواری نمی کنند، بلکه با زندگی شتر داران، چالش های نژاد ذَبه و دانش بومی آن ها آشنا می شوند. این یک «گردشگری تجربی و آموزشی» است.

بوم گردی مبتنی بر دامداری (Pastoral Agritourism): گردشگران می توانند در اقامتگاه های محلی بمانند، طعم محصولات ارگانیک شتر (شیر، دوغ، پنیر) را در مبدأ بچشدند (گردشگری غذا) و مستقیماً به اقتصاد شتر دار کمک کنند. گردشگری بیابانی و اکوتوریسم و کولت نوردی: گشت و گذار با شتر در کولت های شگفت انگیز، تپه های ماسه ای و چشم اندازهای بیابانی منحصر بفرد استان، می تواند بوشهر را به قطب جدیدی در اکو توریسم و گردشگری ماجراجویانه تبدیل کند. این ترکیب «گردشگری ساحلی بیابانی» مبتنی بر شتر، یک مزیت رقابتی انحصاری برای بوشهر است.

زنگ خطر: اقراض ژنتیک و فروریزش یک زیرساخت اجتماعی»

با وجود تمامی این پتانسیل های درخشان، واقعیت امروز الماس «ذبه» و به صورت کلی صنعت شتر داری استان بوشهر، تراژیک است. این نژاد و صنعت، در سکوت، در استانه اقراض قرار دارد. عدم وجود برنامه های حمایتی، بی توجهی به حفظ خلوص نژادی و ورود بی رویه شتر های غیر بومی، نبود زنجیره ارزش و اقتصاد گردشگری مغفول واقع شده، زنگ خطر نابودی این ژنوم ارزشمند را به صدا در آورده است، اما خطری که کمتر دیده می شود، ایجاد انسانی این اقراض است. شتر داری مبتنی بر نژاد «ذَبه» تنها بستر تولید نیست، بلکه یک ذخیره ژنتیکی کلیدی است که نقشی حیاتی در پایداری اکوسیستم های ساحلی بیابانی بوشهر ایفا می کند و همچون «زیرساخت اجتماعی» زنده ای عمل می کند که هویت، همبستگی و دانش بومی جوامع محلی بر آن بنا شده است.

دانش سنتی، مسیرهای کوچ زیبا و چشم نواز، شناخت گیاهان دارویی و شورپسند، همکاری های جمعی برای مدیریت کله و حتی آیین های فرهنگی، همگی در بستر این حرفه شکل گرفته اند. برای خانواده های شتر دار، این دام صرفاً یک دارایی

اقتصادی نیست، بلکه بخشی از حافظه جمعی و میراث هویتی آنان است. افول شتر داری و به خصوص نژاد ذبه، زوال یک «شبکه اجتماعی-فرهنگی» و دانشی منحصر بفرد به نام دانش بومی -اکولوژیک است که تداوم آن، تضمین کننده تاب آوری انسانی منطقه و میراث فرهنگی و طبیعی ارزشمند محسوب می شود. بنابراین شتر داری ذَبه، در واقع یک «سیستم اجتماعی – اکولوژیک» یکپارچه است. دانشی که شتر دار برای مدیریت کله در مراتع شور دار، به همان اندازه ژن شتر برای تاب آوری منطقه در برابر تغییرات اقلیمی حیاتی است.

خوشبختانه، در ک این تهدید حیاتی، منجر به شکل گیری حرکتی نویدبخش توسط «هیات اندیشه ورز آب، اقلیم، محیط زیست و کشاورزی بنیاد نخبگان استان بوشهر» شده است. تلاش برای تشکیل کار گروه استانی و برنامه ریزی برای احیای این صنعت با همکاری نهادهای کلیدی مانند مرکز تحقیقات جهاد کشاورزی، گامی در جهت مقابله با ایسن فرسایش دو جانبه (ژنتیکی و

اجتماعی) است.

ج- ميثاق مسئوليت (فراخوان برای احیای نژاد ذبه)
این تحول سه گانه (نجات ژنتیک و نیز نجات یک صنعت بومی یا همان شتر داری بوشهر، ایجاد زنجیره ارزش، توسعه گردشگری)، یک پروژه صرفاً دولتی نیست. این یک «تعهد» پایدار و سه جانبه است. شکست یا موفقیت، در گرو اقدام هماهنگ سه گروه زیر است:

۱. مسئولان و سیاست گذاران (دولت، مجلس، نهادهای استانی):

وظیفه اول: توقف «پارادوکس توسعه ای» و حمایت های منحصر به دامداری های آب پر و شکننده (اقتصاد خطی) مانند گاوداری در حالی شتر داری تاب آور و در طه زوال قرار دارد و اجرای قاطع «سند حفظ ذخایر ژنتیکی دامی» و «پیشگیری» و مدیریت ورود شتر های غیر بومی یا خارجی که خلوص نژاد ذبه را تهدید می کنند. در این شرایط، حمایت از شتر داری در کنار حمایت از دیگر انواع دامپروری ها ضروری است.

وظیفه دوم (اجرای عدالت ژنتیکی و حمایتی): این یعنی توقف آمیختگی های ژنتیکی غیر علمی، ایجاد بانک ژن، توسعه تکنیک های نوین تولید مثل با توجه به نرخ پایین تر تولید مثل شتر نسبت به دام های معمول، ایجاد پایگاه اصلاح نژاد و حمایت ویژه (یارانه، خدمات دامپزشکی، نهاده ها) از گله دارانی که «نژاد خالص ذَبه» را حفظ می کنند. این حیاتی ترین اقدام برای حفظ این میراث است.

وظیفه سوم (تعیین ظرفیت برد اکولوژیک): برای کمینه سازی ریسک های زیست محیطی پرورش شتر، لازم است ظرفیت برد یا توان اکولوژیک مناطق مختلف استان در جهت پیشگیری از فشار بیش از حد بر مراتع شور و زمینه سازی توسعه پایدار، برآورد و براساس آن برنامه ریزی شود.

وظیفه چهارم (سرما یه گذاری هوشمند و نه راهشده): اعتبار باید نه فقط برای «افزایش تعداد دام»، بلکه برای «افزایش بهره وری»، «ایجاد زنجیره ارزش» (لبنیات، پشم، بهداشتی) و مهم تر از آن، برای «نگهداری و پشتیبانی کارشناسی و فنی» دامپزشکی و اصلاح نژادی و فرآوری تخصص یابد.

۲. شتر داران و جامعه محلی:

نیاز و وظیفه اول (پذیرش واقعیت): دوران گله داری صرفاً سنتی و بدون مدیریت ژنتیکی و غفلت از فرآوری، گردشگری و بازاریابی و برندسازی به پایان رسیده است. حفظ «خلوص نژادی» و فرآوری دیگر یک «سنت» نیست، «عامل ارزش اقتصادی» و بقای حرفه است.

نیاز و وظیفه دوم (مطالعه گری هوشمند): شتر داران نباید صرفاً «نهاده» بسا «وام» را پذیرند، بلکه باید «تضمین پشتیبانی فنی بلندمدت دامپزشکی و اصلاح نژادی» را مطالبه کنند. رهاشدن و عدم پشتیبانی و راهنمایی و آموزش شتر داران پس از دریافت وام، مشکل اصلی است.

نیاز و وظیفه سوم (اقدام جمعی): شتر داران باید با تشکیل «تعاونی های تخصصی»، قدرت چانه زنی خود را در مدیریت خلوص ژنتیکی، ممانعت از ورود نژادهای غیر بومی، فراهم سازی نهاده ها، بازاریابی و فروش محصولات فرآوری شده (مانند شیر و پشم) به جای فروش فله دام زنده به دلالت، برندسازی و... افزایش دهند.

۳. کنشگران محلی و رسانه ها:

مسئولیت و وظیفه اول (دیدهبانی و مطالعه گری): کنشگران باید چشم بیدار جامعه در اجرای «طرح های حفظ ذخایر ژنتیکی» باشند و طرح های حمایتی گردشگری و زنجیره ارزش صنعت شتر و شتر داری باشند. هر گونه تخلف یا غفلت در واردات نژاد های رقیب، اهمال در پوشش دامپزشکی یا عدم حمایت از زنجیره ارزش باید به چالش کشیده شود.

وظیفه دوم (تغییر گفتمان): کنشگران و رسانه ها باید گفتمان عمومی را از «مطالبه تسهیلات یا نهاده» (که پایدار نیست) به «مطالبه بهبود قوانین حمایتی و پشتیبانی» مدیریت هوشمند ژنتیکی، توسعه زنجیره ارزش، بازار و ایجاد برند» تغییر دهند. باید پرسید «چرا از شتر داری مانند دیگر دامداری ها به ویژه گاوداری ها حمایت نمی شود و محصولات شتر فرآوری نمی شوند؟» و «چگونه می توان از شکست برنامه های حمایتی پیشگیری کرد؟» وظیفه سوم (ترویج دانش و نوآوری بومی): حمایت و معرفی نوآوران و کارآفرینان پیشرو که از محصولات شتر، ارزش افزوده خلقی می کنند.

سخن پایانی: از میراث تا معیشت؛ یک تصمیم استراتژیک

شتر «ذَبه» برای بوشهر امروز، صرفاً یک دام یا بخشی از نوستالژی گذشته نیست؛ این حیوان، یک راه حل مستند و محاسبه پذیر برای بحران آب، یک رکن حیاتی برای امنیت غذایی پایدار و یک زیرساخت فرهنگی برای حفظ هویت و تاب آوری انسانی است. نجات این نژاد و توسعه هدفمند صنعت شتر، یک انتخاب تجملاتی نیست، بلکه یک اقدام استراتژیک برای تضمین آینده اقتصادی، زیست محیطی و اجتماعی که پاسخ چمدندان طبعیت به تغییرات اقلیمی و زیست بوم داغ و ششور و کم آبی استان بوشهر است. این امر نیازمند همت جمعی و حمایت همه جانبه است، پیش از آنکه این الماس و میراث ارزشمند برای همیشه از دست برود.

یكشنبه- ۵ دی ۱۴۰۴- سال یازدهم- شماره ۲۳۸۶

دریاپایه ۳ بندار

آغاز فرآیند استقرار آمبولانس دریایی در جزایر هرمزگان

استاندار هرمزگان از آغاز فرآیند استقرار آمبولانس دریایی در جزایر هرمزگان با مشارکت دستگاه های دولتی، دانشگاهی و خیران خبر داد.به گزارش اقتصادسرآمد، محمد آشوری ناز یانی در مراسم افتتاحدسرآمد، دانشگاهی و خیران خبر داد.به گزارش تاکید بر اهمیت توسعه زیرساخت های سلامت در مناطق جزیره ای، اظهار کرد: با مشارکت انجمن حمایت از بیماران، وزارت مربوطه، سازمان بنادر و دریانوردی و دانشگاه علوم پزشکی، یک فروند آمبولانس دریایی به همت یکی از خیران عضو انجمن و دانشگاه علوم پزشکی وارد چرخه خدمات رسانی خواهد شد.وی بیان کرد: این آمبولانس دریایی پس از طی مراحل مقدماتی، تشریفات اداری و فرآیندهای استقراری، طی چند ماه آینده به عنوان یکی از اولویت های مهم نظام سلامت استان در حوزه انتقال بیماران جزایر عملیاتی می شود و جزیره هرمز در اولویت نخست بهره برداری قرار دارد.نماینده عالی دولت در هرمزگان با اشاره به نقش هم افزایی دستگاه ها در تحقق این طرح، گفت: مبنای این تفاهم نامه، تسریع و تقویت مسیر خدمت رسانی به مردم شریف جزایر استان است و تلاش داریم با سرعت و قوت، این پروژه را به مرحله اتمام برسانیم تا دغدغه های درمانی ساکنان جزایر کاهش پیدا می کند.

آگهی فقدان سند مالکیت

نظر به اینکه آقای محسن قدیری، فرزند اسماعیل، به شماره ملی ۰۶۳۰۱۱۷۴۵۴، به وکالت از خانم طاهره رحمانی وحید، فرزند محمدحسن، به شماره ملی ۰۶۳۸۲۴۵۲۷۳، صادره اسفراین، برابر وکالت نامه شماره ۰۹/۳۰/۲۵۴۰۴۰۲۰۵ دفترخانه ۴ شیروان، به استناد دو برگ استشهادیه گواهی شده دفترخانه ۲۹ اسفراین، منضم به تقاضای کتبی جهت دریافت سند مالکیت المثنی، نوبت اول به این اداره مراجعه کرده و مدعی هستند سند مالکیت سه دانگ مشاع از شش دانگ آپارتمان مسکن مهر پلاک ۱۶۳۴ فرعی از ۲۳۱ اصلی بخش ۵ به آدرس اسفراین، شهرک فرطان، که متعلق به موکل ایشان می باشد، به علت سهل انگاری مفقود گردیده است. با بررسی دفتر املاک معلوم شد نسبت به مورد ثبت فوق به نام متقاضی المثنی ذیل دفتر الکترونیک شماره ۰۱۰۵۰/۱۶۰۰۳۰۷۱۱۴۰۰۲/۱۴۰۰ سند تک برگ به سریال ۱۴۹/۴۲۰ صادر گردیده و دفتر املاک بیش از این حکایتی ندارد؛ لذا طبق ماده ۱۲۰ آئین نامه قانون ثبت مراتب یک نوبت آگهی می شود تا هر کس مدعی انجام معامله نسبت به ملک مذکور بوده و یا مدعی وجود سند مالکیت نزد خود می باشد، ظرف مدت ۱۰ روز پس از انتشار آگهی به این اداره مراجعه و اعتراض خود را ضمن ارائه اصل سند مالکیت یا سند معامله تسلیم نماید. بدیهی است چنانچه در ظرف مهلت مقرر اعتراض واصل نکرده یا در صورت اعتراض اصل سند مالکیت یا سند معامله ارائه نشود، اداره ثبت طبق مقررات نسبت به صدور سند مالکیت المثنی اقدام خواهد کرد.

ششاسه آگهی: ۲۰۸۲۱۳۲

محمدحسین پیروح- رئیس ثبت اسناد و املاک اسفراین
از طرف محمود ضرغامی

آگهی فقدان سند مالکیت

نظر به اینکه آقای محسن قدیری، فرزند اسماعیل به شماره ملی ۰۶۳۰۱۱۷۴۵۴، به وکالت از خانم مریم رحمانی وحید فرزند محمد حسن محمدحسن، به شماره ملی ۰۶۳۸۲۴۴۵۸۷، صادره از اسفراین، برابر وکالت نامه شماره ۰۹/۳۰/۲۵۴۰۴۰۲۰۵ دفترخانه ۴ شیروان، منضم به تقاضای کتبی جهت دریافت سند مالکیت المثنی نوبت اول به این اداره مراجعه کرده و مدعی هستند سند مالکیت سه دانگ مشاع از شش دانگ آپارتمان مسکن مهر، پلاک ۱۶۳۴ فرعی از ۲۳۱ اصلی بخش ۵، به آدرس اسفراین، شهرک فرطان که متعلق به موکل ایشان می باشد، به علت سهل انگاری مفقود گردیده است. با بررسی دفتر املاک معلوم شد نسبت به مورد ثبت فوق، به نام متقاضی المثنی، ذیل دفتر الکترونیک شماره ۰۱۰۵۰/۱۶۰۰۳۰۷۱۱۶۰۰۱/۱۴۰۰ سند تک برگ به سریال ۱۴۸/۴۳۰۱۴۸ صادر شده است. با دفتر املاک بیش از این حکایتی ندارد. لذا طبق ماده ۱۲۰ آیین نامه قانون ثبت، مراتب یک نوبت آگهی می شود تا هر کس که مدعی انجام معامله نسبت به ملک مذکور است و یا مدعی وجود سند مالکیت نزد خود می باشد، ظرف مدت ده (۱۰) روز پس از انتشار آگهی به این اداره مراجعه و اعتراض خود را ضمن ارائه اصل سند مالکیت یا سند معامله تسلیم نماید. بدیهی است که چنانچه در ظرف مهلت مقرر اعتراض واصل نشود یا در صورت اعتراض، اصل سند مالکیت یا سند معامله ارائه نگردد، اداره ثبت طبق مقررات نسبت به صدور سند مالکیت المثنی اقدام خواهد کرد.

ششاسه آگهی: ۲۰۸۲۱۴۲

محمدحسین پیروح- رئیس اداره ثبت اسناد و املاک اسفراین
از طرف: محمود ضرغامی